

Søndag 9. maj 1999

Politiradioen knitrede.

“0-1 søger ledig enhed til Agmund Bolts Vei 25 i Teisen.”

Alexander Blix kastede et hurtigt blik på Gard Fosse.

“Det er jo lige her i nærheden,” sagde han.

Fosse greb mikrofonen fra instrumentbrættet. Blix speedede op. “0-1, det er Fox 2-1,” svarede Fosse. “Vi er på Tvetenveien, godt et minut derfra.”

Blix satte blå blink på og sirenen i gang, mens nye knasende lyde fyldte bilen:

“Fox 2-1, det er modtaget. Der er muligvis tale om en skudepisode. Adressen er kendt for husspektakler.”

Husspektakler, tænkte Blix. Han havde allerede haft et par stykker af den slags opgaver, men at der var blevet affyret et skud var dårligt nyt.

Han svangede ind på Agmund Bolts Vei for enden af Østre Kirkegård, speedede op og susede forbi etageejendomme med altaner ud mod gaden. Biler parkeret langs fortovet. Birketræer med mange meters mellemrum.

Det var det, de havde trænet i.

Det, de havde set frem til. At være de første på et gerningssted. I et år havde de siddet på bagsædet i hver sin patruljebil, før man omsider havde vist dem tillid sammen. Blix strammede hænderne om rattet.

“Det ser ud til, at det er derhenne,” sagde Fosse og pegede mod en lille gruppe mennesker, som var stimlet sammen.

Blix bremsede op og stillede bilen på tværs af vejen. Slukkede for motor og udrykning, men lod de blå blink være tændt.

“Det kom derindefra,” forklarede en kvinde, da Blix og Fosse steg ud. Hun pegede mod et lille, hvidt hus.

“Det lød som en stor kaliber,” tilføjede en mand.

“Er nogen kommet ud derfra?” spurgte Blix. “Eller gået ind?”

Kvinden rystede på hovedet.

“Hvor mange bor derinde?” spurgte Fosse.

“Fire,” svarede den anden kvinde. “De har to små piger, men jeg mener, at det kun er den ene, der er hjemme.”

Blix bandede indvendigt.

“Godt,” sagde han. “Gå hjem, og hold jer inden døre. Lås dørene.”

Forsamlingen af tilskuere opløste sig. Blix forcerede havegærdet.

“Tager du den side af huset, så tager jeg den anden?” spurgte han og pegede.

“Du har vel ikke tænkt dig at gå ind?” protesterede Fosse.

“Der er blevet affyret et skud,” svarede Blix. “Måske er der et lille barn derinde.”

“Tænk på egen sikkerhed,” mindede Fosse ham om og gentog instruktørernes mantra fra Politiskolen. “Vi må vente på backup.”

Blix kendte instrukserne. Situationen lagde op til, at de skulle isolere og observere i venten på forstærkninger. Men det her var ikke en skoleopgave.

“Der kan gå ti minutter, før der kommer backup,” sagde han. “Vi ved ikke, om vi *har* ti minutter.”

Han gik hen til bilen, åbnede bagagerummet og låste våbenboksen op. Fyldte seks patroner i tjenestevåbenet og vippede tromlen på plads.

“Helt ærligt, vi må ...”

“Hjælp barnet,” afbrød Blix og passerede kollegaen. “Hvis hun er derinde.”

Han standsede foran hoveddøren og forsøgte at se ind gennem det tykke glasvindue, som strakte sig fra dørgrebet og op til toppen af døren. Men så ingenting.

Han vendte sig mod Fosse.

“Har du bare tænkt dig at stå der?”

Fosse flyttede vægten fra den ene til den anden fod.

“Jeg bryder mig ikke om det her,” sagde han.

“Det gør jeg heller ikke,” sagde Blix. “Men vi er nødt til at gøre noget.”

Han bevægede sig højre om huset, stillede sig på tå og forsøgte at se ind ad det enlige vindue på husmuren. Det sad for højt oppe. Han gik videre og kom ud i en lille have, hvor snedriverne stadig lå tæt. Buskene var brune og tynde. Han så et rustent gyngestativ, en faldefærdig overdækket terrasse. Lænestole med puder på. Tomme, brune ølflasker på terrassegulvet. Et overfyldt askebæger, skod ved siden af.

Blix trådte forsigtigt, vidste, at lyden af skridt ville signalere, hvor han var. Stuevinduerne var store. Genskinnet gjorde det svært at se ind, og samtidig blev han eksponeret af de store glasflader.

Han vendte om og gik tilbage til hoveddøren. Så, at Fosse sad i bilen. Hørte, at han talte med Centralen. Blix satte øresneglen i øret og opfangede, at den nærmeste patrulje var tolv minutter væk. Han overvejede, om han skulle prøve at skaffe sig et overblik fra den anden side af huset, men forkastede ideen. I stedet trak han i døren.

Den knirkede, var åben. Blix skubbede den op og trådte to skridt ind. Standsede. Lyttede. Hørte ikke noget.

Eller ...

Var det et klynk? Et snøft? Nogen, som sagde “schh”?

Han fortsatte med våbenet løftet. Lod døren stå åben bag sig i håb om, at Fosse ville følge efter.

Gulvplankerne afgav lyde. En mellemgang førte ham længere ind i huset. Han stak hovedet ind i det første rum og trak det hurtigt tilbage. Et lille toilet med en vask. Han gentog manøvreren ved det næste rum. Heller ingen der. Hans vejtrækning dirrede, når han trak vejret. Han forsøgte igen at lytte. Hørte ikke noget.

Et dårligt tegn.

Døren ind til køkkenet stod på klem. Blix puffede den langsomt op. Også den knirkede.

Han slap den.

På gulvet havde der samlet sig en stor blodpøl. Dele af den var trukket ind i et kludetæppe. En kvinde lå på ryggen, livløs. Hovedet var vendt mod siden, så han kunne se de tomme, åbne øjne.

Han sank. Mærkede nogle hårde og hurtige dunk i halsen og brystet. Holdt vejret et øjeblik, før han strakte våbenet ud foran sig. Trådte et skridt ind og var påpasselig med ikke at træde i blodet. Så bøjede han sig ned, mærkede efter, om der var puls. Fandt ingen. Rejste sig og talte, så lavt han kunne, ind i den lille mikrofon, som var fæstnet til jakkens revers.

“0-1, det er Fox 2-1. En kvinde er død, skudt, jeg gentager: En kvinde er død, skudt.”

Det knitrede en anelse. Blix passerede kvinden og så det åbne hul midt i hendes brystkasse.

“Modtaget, 0-1.”

“Kom ikke nærmere.”

Stemmen var hæs, anstrengt, og kom længere indefra. Blix standsede. Han strakte hals og forsøgte at se omkring dørkar- men og ind i stuen. Og der, foran et glasbord, stod en mand med et skydevåben i hånden. Det pegede mod en piges lyse hoved, hun kunne ikke være mere end fem år gammel. Hun græd stille. Hikstede, skælvede.

“Kom ikke nærmere,” gentog manden. “Jeg skyder. Jeg skyder både dig og hende.”

Manden lavede en aggressiv bevægelse med pistolen mod pigen. Blix håbede, at hun ikke havde set den døde kvinde.

“Rolig,” sagde Blix og hørte, hvordan hans egen stemme dirrede.

“Læg våbenet fra dig,” sagde manden.

“Vær nu sød og ...”

“Læg våbenet fra dig, sagde jeg.”

Manden var måske i slutningen af trediverne, langskægget, svedig, med tyndt hår, som stod lige op i luften. Han løftede våbe- net mod Blix. Ingen skælven. Ingen nervøsitet. Kun desperation.

Pigen lukkede øjnene. Tårerne løb.

“Gør nu ikke noget dumt,” sagde Blix. Han prøvede at komme i tanke om, hvad han havde lært på Politiskolen, hvad han skulle sige, hvordan man tacklede den slags situationer. Men nu, hvor han befandt sig i en, fandt han ingen fornuftige strategier. Han måtte improvisere. Prøve at tale manden til fornuft.

Han tænkte på Merete, som ventede på ham derhjemme. Som aldrig havde brudt sig om hans valg af profession. Som altid havde advaret ham mod de farer, han ville blive udsat for.

Han tænkte på Iselin. Næsten tre måneder gammel.

Blix sænkede våbenet.

“Hvad hedder du?” spurgte han, mens han forsøgte at få vejrtækningen under kontrol.

Manden svarede ikke.

“Det drejer sig blot om et par minutter, og så er hele huset omringet,” fortsatte Blix. “Du kommer ikke ud herfra.”

“De er mine!” fik manden presset frem. “Mine!”

“Ja, og du vil gerne se dem vokse op,” nikkede Blix.

Hans blik søgte efter det andet barn, men der var kun den ene pige der.

“*Ingen* skal tage dem fra mig,” sagde manden. “Hører du?”

“Jeg hører dig, men for guds skyld, gør det ikke værre, end det er.”

“Læg våbenet fra dig,” gentog manden med endnu mere fortvivelse i stemmen. “Jeg siger det ikke en gang til. Ud herfra, det er *mit* hjem.”

Blix lyttede efter sirener. Efter Fosse.

“Det kan jeg ikke,” sagde Blix. Han så igen på pigen og skød tankerne om sin egen datter fra sig. “Jeg kan ikke gå,” sagde han. “Ikke når du ...”

“Du har fem sekunder,” afbrød manden. Blix så op på ham. Hvid, ærmeløs undertrøje, beskidt, svedpletter på maven, krøllet brysthår som stak frem.

“Hør nu ...”

“Fem.”

Han ville ikke gøre det. Det var kun tomme trusler.

“Skal vi ikke sætte os og ...”

“Fire.”

Blix trak vejret. Sank.

“Lad os tale om det ...”

“Tre.”

Blix greb hårdere om våbenet.

“Tænk på din datter, tænk på, hvad du tager fra hende.”

“To.”

Fyren virker totalt sindssyg, tænkte Blix og hævede sit eget våben.

“Hun er kun ... fem år gammel?”

Blix' finger krummede sig om aftrækkeren.

“Et.”

Han gør det, tænkte Blix. For helvede, han gør det.

Så bragede det.

Sporvognens hjul smældede mod sporene i Dronningens Gate og rev Alexander Blix ud af sin døs. Han satte sig op i sædet, strøg hånden over ansigtet og sendte et smil til en kvinde, som havde sat sig over for ham, uden at han havde bemærket det.

Længere nede bag i vognen støjede nogle teenagere. En rødhåret knægt viftede med en mobil. En jævnaldrende, splejset fyr forsøgte at gribe ud efter den. Resten af flokken lo, hver gang det mislykkedes. Ingen omkring dem så ud til at ænse det.

Knægten med telefonen bevægede sig fremad i vognen. Den anden fulgte efter og råbte noget, der var uforståeligt, bortset fra at stemmen var fuld af fortvivlelse.

Idet knægten med telefonen passerede Blix' sæde, stak Blix armen ud og standsede ham i en hård, bestemt bevægelse.

Højtaleren meddelte, at Schweigaards Gate var næste stoppested. Latteren forstummede bag i vognen.

Blix rejste sig, tog mobiltelefonen fra knægten og rakte den til ejermanden. Sporvognen standsede, og dørene gik op.

“Det er her, du skal af,” sagde han til den rødhårede knægt.

“Nej, jeg ...”

“Du skal af her,” afbrød Blix ham og førte ham hen til døråbningen. Knægten havnede udenfor. Dørene lukkede sig igen. Sporvognen skramlede videre. Blix greb fat i en strop og blev stående til næste stoppested. Kvinden, som havde siddet over for ham, smilede, da han stod af.

Der var en kølig vind i luften. Blix trak jakken sammen i halsen og gik op mod Politihuset. Han fandt adgangskortet frem, tastede

koden og nåede hen til elevatoren uden at behøve at sludre med nogen kolleger. På sjette etage tog han en kop kaffe med sig fra maskinen og styrede hen til sin plads inderst i hjørnet af det rummelige kontorlandskab.

Ingen andre var mødt endnu. Efter at han havde rundet de fyrre, var Blix begyndt at vågne, før vækkeuret ringede. Der var intet at udfylde tiden med hjemme i lejligheden, og i Politihuset var han i hvert fald sikker på, at der fandtes kaffe.

Han smed jakken over stoleryggen, stablede fire brugte tallerkener fra kantinen oven på hinanden og satte dem på det ledige bord ved siden af sig. Så loggede han på og tog en slurk af koppen, mens han ventede på, at computeren skulle starte op.

Det var blevet en slags ritual. Hver morgen gik han ind på *Værdig Vinders* hjemmeside. De fleste deltageres ansigter var krydset over. Der var kun fire tilbage.

En af dem var Iselin.

Alle på politigården var klar over det, men ingen talte om det. I hvert fald ikke med ham.

Han havde været meget imod, at hun deltog, uden at han egentlig vidste, hvad programmet gik ud på. Han havde forlangt, at datteren skulle trække sig ud, finde sig et arbejde eller en læreplads. Skænderiet var endt med, at Iselin havde gjort det klart for ham, at hun ikke ville se ham i studiet under de direkte udsendelser.

Siden havde han ikke talt med hende.

Han klikkede sig videre og så, at hun stadig sov. Kameraet var i nattemodus, og skærbilledet var grønligt og kraftigt pixeleret, men han kunne se, at hun havde smidt dynen af sig i løbet af natten.

Besyderligt nok følte han sig tættere på hende nu, via et kamera, end han havde været i mange år.

De første uger af programmet havde han været forlegen over, at hun var i fjernsynet og været glad for, at hun brugte Meretes efternavn. Men de seneste dage var han begyndt at føle stolthed over, at hun var en af dem, som blev anset for værdig til millionpræmien.

Han klikkede ind på kommentarsporet. Det var de sædvanlige slibigheder. Det, han havde advaret hende mod. Seerne kommenterede hendes udseende, hvad hun havde sagt, og måden, hun havde opført sig på. De fleste indlæg var negative, men der var også nogle, der heppede på hende og kom med opmuntringer.

Gard Fosse stod pludselig på den anden side af bordet med en mappe under armen.

“Er det ikke lige lovlig tidligt om morgenen at surfe efter porno?” spurgte han, mens han smilede ad sin egen bemærkning.

Blix så dovent op på politikommisæren, før han klikkede hjemmesiden væk og løftede kaffekoppen.

“Godmorgen, chef,” sagde han, usikker på om ironien var tydelig eller ej.

“Jeg vil have, at du skal tage dig af hende den nye,” fortsatte Fosse i en mere formel tone.

Blix så hurtigt op på ham igen.

“*Mig?*” protesterede han.

“Hun kommer klokken ni,” svarede Fosse og sendte et blik mod stablen af brugte tallerkener på det tomme skrivebord ved siden af Blix for at vise, at det var der, hun skulle sidde.

Blix begyndte at sortere nogle papirer foran sig. Fosse åbnede sin mappe.

“Sofia Kovic, 26 år,” læste han. “Halvt kroatisk. Gik ud af Politiskolen for fem år siden som en af de bedste på sin årgang. Har været to år på Majorstua og tre år i Kriminalvagten.”

Blix tog modvilligt imod papiret med de personlige oplysninger.

“Er hun kommet ind på en eller anden kvote?” ville han vide.

“Den bedst kvalificerede ansøger,” fastslog Fosse. “Jeg forventer, at du tager pænt imod hende.”

Rundt omkring Blix begyndte de andre efterforskere at indtage deres pladser.

“Endnu en ting,” fortsatte Fosse og bladede i mappen. “Jeg har givet dig en tid på skydebanen på torsdag.”

“Fint,” mumlede Blix.

“Du kan ikke blive ved med at udsætte det,” fortsatte Fosse.
“Din tilladelse løber ud i næste uge.”

“Jeg sagde, det var fint.”

Fosse stod og så på ham et øjeblik, før han drejede om på hælen og forsvandt ud i gangen i retning af sit store kontor.

Blix fulgte ham med blikket, mens han tænkte på, hvor forskelligt deres karrierer havde udviklet sig, efter at de havde været nybegyndere sammen og siden patruljemakkere. Engang også bedste venner.

Han var ikke i stand til at stoppe filmen, som udspillede sig i ham. Udrykningen til Teisen. Blå blink. Udrykningshorn. Alt, hvad der derefter gik galt.

Emma Ramm låste sig ind i sit hjem, stillede cyklen i gangen og trådte sine sko af. Lavede et par pushups, fyldte et glas med vand og drak det, mens hun tjekkede de amerikanske sladderhjemmesider for at se, om der var sket noget bemærkelsesværdigt i løbet af natten. TMZ havde en artikel om et indbrud hos Mariah Carey i Bel Air. People Magazine skrev om et skænderi mellem Pink og Christina Aguilera – den artikel kunne hun også lige skrælle. Før hun lagde sin telefon, tjekkede hun også news.no og så, at hendes artikel om Vendela Kirsebom havde fået en fremtrædende placering på forsiden.

Endnu en dag med mennesker, som på et mere eller mindre ligegyldigt grundlag var blevet berømte.

Hvor længe orkede hun at blive ved med det?

Hun kunne godt tænke sig at prøve kræfter med noget seriøst. Noget, der viste, at hun faktisk var en dygtig journalist, ikke bare en sladderblogger.

Klokken var otte.

Hun skyllede endnu et glas vand i sig og tændte for TV'et. Overskrifter passerede i bunden af skærmen på nyhedsprogrammets pausebillede. Der havde været et nyt selvmordsangreb i Kabul. Et bandeslagsmål i Malmø med dødelig udgang. Friske tal viste, at arbejdsløsheden i Spanien aldrig havde været højere. Og vejrudsigten meldte, at det ville blive en kold og fin dag i Norges hovedstad.

Mens Emma strakte ud, ønskede studieværterne i *God Morgen, Norge* seerne velkommen tilbage til tyve nye minutter med letfor-

døjeligt indhold. Den ene – en mand med rundt ansigt, briller og høje krøller – sad urolig og foroverlænet. Han så hurtigt på sin kollega, før han rettede på sine briller og sagde:

“Egentlig skulle vi i de næste par minutter have talt lidt om den her.”

Han løftede en bog, som Emma straks genkendte. *Evig etter af* Sonja Nordstrøm. “Men bogens forfatter ser ud til at være blevet forsinket her til morgen.”

Emma smilede. Det var typisk Nordstrøm, hun havde altid gjort, lige hvad der passede hende. Det var ikke for ingenting, at Anita Grønvold, Emmas chef på news.no, konsekvent kaldte hende en superbitch.

“Så vi må vente lidt, før vi kan høre mere om den her selvbiografi, som har været utrolig meget omtalt op til udgivelsen, uden at nogen rigtig har vidst, hvad Nordstrøm har valgt at fortælle.”

Den anden studievært, en langhåret, blond kvinde, der virkede uforskammet veloplagt så tidligt om morgenen, tog over.

“Ja, der har været meget hemmelighedskræmmeri omkring den her bog,” sagde hun og søgte med sit blik efter det rigtige kamera. “Der er ingen tvivl om, at Sonja Nordstrøm har levet et spændende liv. Ikke mindst har hun vundet alt, hvad der er værd at vinde i ... den sport, hun har dyrket.”

Emma fnøs ad studieværtens åbenlyse uvidenhed og fyldte sit glas igen. “Det er jo en speciel dag i dag for Sonja Nordstrøm,” indskød den anden studievært. “Hun fylder 50 år i dag, og det var i den anledning, bogen blev til.”

“Vi må håbe, hun snart dukker op,” afrundede den kvindelige studievært med et overdrevent smil. “I mellemtiden kan vi byde dig velkommen i studiet, Petter Due-Eriksen.”

I billedet var nu en fedladet mand i halvtredserne, som satte sig og fik påsat en mikrofon på en lidt for trang skjorte. “Du er producer på årets store samtaleemne, *Værdig Vinder*, der nu går mod sin afslutning. Der er kun fire deltagere tilbage, og i aften vil der kun være tre.”

“Ja, det er nu, det for alvor begynder at blive interessant.”

Emma skruede ned for lyden og tog sin træningsjakke af. Hun havde skrevet om det nye reality-koncept så godt som hver eneste dag og var dødtræt af det. Der var egentlig ikke noget nyt ved det. Ti deltagere var spærret inde i et hus med kameraer overalt.

Hun hentede sin mobil og overvejede, om hun skulle forsøge at ringe til Nordstrøm, men droppede det. Superbitchen ville aldrig svare så tidligt. Desuden havde Emma en aftale med hendes forlægger om en time.

Hun tog resten af tøjet af og gik ind på badeværelset. Låste døren, selvom hun boede alene.

Soleane Forlag holdt til i Kristian Augusts Gate, tværs over for Café Amsterdam. Der var ingen store, prangende skilte over indgangen, kun et lille skilt på døren, som fortalte, at de åbnede klokken ni.

Emma tjekkede klokken på sin mobil og sendte en sms til forlagschefen om, at hun ventede udenfor som aftalt. To minutter efter dukkede en overvægtig mand i tresserne op med et eksemplar af *Evig etter* i den ene hånd og en telefon i den anden. Amund Zimmer, kunne hun regne ud.

“Emma?” spurgte han.

Hun nikkede.

“Undskyld,” sagde forlagschefen og viftede med mobiltelefonen som forklaring på forsinkelsen.

“Det er helt i orden,” forsikrede Emma. “Jeg er kun glad for at få bogen, inden den er ude i butikkerne.”

“Her,” sagde Zimmer og rakte hende bogen. “Skriv noget pænt om den.”

Han skulle til at dreje omkring for at gå ind igen.

“Ved I, hvad hun foretager sig i dag?” spurgte Emma.

Hun pegede på billedet af Sonja Nordstrøm på forsiden af bogen. Zimmer virkede forberedt på spørgsmålet, samtidig med at det gjorde ham utilpas. Som om han håbede, at hun ikke ville spørge. Han trak en hånd gennem de blonde hårtotter og skar en grimasse. Mobilen brummede. Han tjekkede den hurtigt, inden han svarede:

“Nej.”

“Nej?”

Han rystede på hovedet.

“Har I ingen anelse om, hvorfor Sonja Nordstrøm ikke dukkede op i *God Morgen, Norge* tidligt i morges?”

“Nej, jeg har ikke kunnet få fat i hende endnu.”

“Er det ... normalt, at hun bryder aftaler på den måde?”

Zimmer trak på skuldrene, før han hurtigt lod dem falde på plads igen.

“Sonja Nordstrøm har vel altid været en primadonna,” sagde han, “men jeg kan egentlig kun svare på, hvordan hun har været, når *vi* har skullet møde hende, og der har hun været hundred procent professionel. Så det er lidt ... mærkeligt, at hun ikke dukkede op i programmet i morges. Hun er ikke typen, der sover over sig.”

Zimmer tjekkede mobilen, som ringede, men lod den ringe.

“Hvilke andre ting har I planlagt for hende i dag?”

“Tjahh ...” begyndte han. “Hun skal jo være overalt. Morgen-TV, formiddagsradio. Pressekonference her klokken 12” – han pegede med tomten over skulderen – “stort set alle aviser i landet har tilmeldt sig. Der bliver sikkert også noget radio og TV i eftermiddag og i aften, hvis jeg kender dem ret, selvom de ikke har spurgt på forhånd. Vi har bedt hende om at holde hele dagen åben, og det var fint med hende. Det var hun klar til.”

Hans mobil holdt op med at vibrere.

“Hun dukker nok snart op,” mente Emma.

“Uden tvivl,” sagde Zimmer og smilede hurtigt. “Det gør hun.”

Hans telefon ringede igen.

“Jeg må løbe igen. Det ...”

Han løftede mobilen i vejret.

“Tak for bogen,” sagde Emma. “Jeg glæder mig til at læse den.”

“Det var så lidt.”

Zimmer låste sig ind, samtidig med at han tog opkaldet. Emma stod i tanker i et par sekunder. Så fandt hun nummeret på Sonja Nordstrøm og ringede til det.

“Hej, du har ringet til Sonja Nordstrøm. Jeg kan ikke komme til telefonen lige nu ...”

Emma afbrød opkaldet og vejede for og imod et par øjeblikke: Skulle hun sætte sig på sin stamcafe og suse gennem bogen eller ...

En sporvogn kom skramlende forbi. Nummer 18. Emma vidste, at den kørte op til Ekeberg, hvor Sonja Nordstrøm boede. Hun begyndte at løbe og indhentede den ved Domhuset.

Det knasede i den sprøde plastik, da Blix bed i enden af kuglepennen. Han lænede sig tilbage i kontorstolen og så mod den anden ende af lokalet, hvor Gard Fosse stod sammen med den nye efterforsker. Han introducerede hende til Tine Abelvik og Nicolai Wibe, to af de efterforskere, som havde været længst tid på afdelingen.

Det var ubegribeligt for Blix, hvordan Fosse havde fået møvet sig helt til tops i Afdelingen for volds- og seksualforbrydelser uden et eneste ærligt efterforskeren i kroppen. Eller, tænkte han og spyttede en stump plastik fra pennen ud, måske var det netop derfor.

Sofia Kovics sydeuropæiske baggrund var let at se. Hun havde brunt, halvlangt hår, mørke øjne og et par toner mørkere hud end de andre på afdelingen. For ti år siden ville hun ikke have opfyldt Politiskolens mindstekrav til højde.

Fosse pegede mod Blix. Kovic gjorde et kast med hovedet, så det løse hår lagde sig til rette, inden de kom hen til ham. Blix lagde kuglepennen fra sig og pillede et par løse stumper plastik af tungen, før han rejste sig og gav hende hånden.

De udvekslede nogle høfligheder. Sofia Kovic smilede. Hvide tænder.

“Jeg har hørt om dig,” sagde hun.

Det regnede Blix også med. Det, der var sket på Teisen for 19 år siden, havde i mange år været pensum på Politiskolen. Episoden havde tilmed fået sit eget navn. *Teisen-tragedien*.

“Blix skal sætte dig ind i, hvordan vi arbejder her,” forklarede Fosse. “Det her bliver dit arbejdsbord.”

Kovic så sig omkring. Blix sagde godmorgen til Abelvik og Wibe og trak nogle sagsakter over på sin egen side af bordet. Flyttede stablen af brugte tallerkener op på arkivskabet.

Fosse gik igen.

“Hvad fik dig til at søge hertil?” spurgte Blix, mens han samlede flere papirer sammen. Kovic satte sig.

“Det er her, jeg bedst kan udnytte mine kvalifikationer,” svarede hun hurtigt. “Gøre det, jeg er god til.”

“Og hvad er det?”

“Indsamle information, analysere den, opstille relevante hypoteser, tænke kreativt, vende fasttømrede sandheder på hovedet og finde alternative løsninger,” opsummerede Kovic. “Altså at efterforske.”

Blix så på hende, mens han snoede pennen mellem fingrene. Det, hun sagde, lød som noget, der stod i en lærebog. Som kunne imponere Fosse.

“Det ville også være fint, hvis du er i stand til at opklare nogle sager,” bemærkede Blix og placerede igen kuglepennen i munden.

Kovic lagde en tynd, gennemsigtig mappe fra sig, som hun havde fået af IT-afdelingen og tændte for computeren. Hun satte sig og ventede på, at computeren skulle starte op. Tjekkede i hast sin telefon, men lagde den straks fra sig.

“Hvordan er det så at have Fosse som chef?” spurgte hun.

Lige på, tænkte Blix. Endnu en egenskab ved den nye kollega. Han sank svaret, som brændte på tungen, og sagde:

“Det er vel okay.”

“Okay?”

“Ja,” nikkede Blix uden at uddybe.

Sandheden var, at han og Fosse havde vidt forskellige måder at gribe politiarbejde an på. Groft sagt som i forskellen mellem teori og praksis. Han fulgte mavefølelsen, Fosse fulgte reglementet.

“Han ville have, at jeg skulle sætte dig ind i, hvordan vi arbejder her,” sagde Blix og strakte sig mod papirerne på bordet, greb et vilkårligt antal sagsmapper og dumpede dem ned på hendes skrivebord.

“Sådan arbejder vi her,” sagde han og smilede undskyldende.
“En sag ad gangen. Velkommen til.”